

HOOFDSTUK 1

NIKLAS CELSIUS

Het regende al de hele zaterdag. Dummie en Goos hadden drie potjes geschaakt en Dummie wilde dolgraag naar buiten. Maar de regen sloeg alleen maar harder tegen het raam.

‘Nog maar een keer dan?’ zuchtte Goos.

‘Nee, ik ben ghelemaal zat van schaken,’ zei Dummie. ‘Ik wil voetballen en naar Aki!a.’

‘Dat kan niet. Misschien als het droog is.’

‘Dan wij doen binnen.’ Dummie zette een vaas en een lamp op de grond.

‘Dit is doel, pak jij voetbal? Wie eerst is bij tien.’

‘Nee joh, dat mag niet. Zet vlug weg, daar komt pap.’

De deur zwaaide open en Klaas rende mopperend de keuken binnen. ‘Plofzak Drollemans, wat een weer. Het regent pijpenstelen.’

‘Wat is pijpstelen?’ vroeg Dummie.

‘Dat het keihard regent. Ik lijk wel een verzopen kat.’ Hij zette de tas met boodschappen neer en klapte zijn

paraplu dicht. ‘En het is nog koud ook. Ik blijf de rest van de dag binnen, bij de kachel. En jullie ook. Huh? Wat is dat?’ Hij wees op de vaas en de lamp.

‘Dat is doel van voetbal,’ zei Dummie. ‘Doe jij mee potje?’

‘Natuurlijk niet. Ben jij gek? Straks schiet je die vaas aan gruzelementen.’

‘Wat is ghruzels van menten?’

‘Dat het stuk is. Kapot. Er wordt niet gevoetbald binnen.’

‘Maar we weten niks te doen, pap,’ zei Goos. ‘Verzin jij eens wat.’

‘Eh... koekjes bakken?’ stelde Klaas voor.

‘Ja! Dat is leuk! Dan gaan we zelf kneden. Dat is knijpen, in deeg, Dummie. Dan kunnen we vormpjes maken en dan eten we onze eigen gekke koekjes.’

‘Ik eet niks koekjes.’

‘Dan eet ik die van jou wel op,’ beloofde Klaas. ‘En ik ga ondertussen een pizza bakken. Dan vieren we dat we een hele dag binnen zitten.’

Goos ruimde snel de schaakspullen op en Klaas ruimde het aanrecht leeg en deed boter, meel en suiker in een kom. Hij gaf Dummie plastic handschoenen voor over zijn verband en even later zaten Dummie en Goos te kneden.

‘Lijkt wel klei van school,’ zei Dummie. Hij rolde een sliert en liet die voor zijn gezicht bungelen.

‘Deze is slappe wurmpje. Ghoe wordt die nou gharde koekje?’

‘Dat gebeurt in de oven,’ zei Klaas. ‘Maar ik eet geen wurmen. Verzin eens iets leukers.’

‘Oké. Ik maak scarabee.’ Dummie kneep de sliert weer samen en boetseerde net zo lang tot er een grote kever op de bakplaat lag. ‘Is scarabee van Mukatagara,’ zei hij trots. ‘En nu maak ik scepter. En vogel.’

Binnen tien minuten lag de bakplaat vol met bootjes, scarabees, en ibisvogels. Tot slot maakte Dummie een grote piramide.

‘Deze is piramide van Sadihotep. Ghoe vind jij die?’

‘Je moet een platte maken,’ waarschuwde Klaas. ‘Zo zakt hij in.’

‘Piramide is sterk van steen, die zakt nooit in.’

‘Deze wel, eigenwijs.’

‘Niet. Ik weet alles van piramide.’

‘Oké, dan niet.’ Klaas zette de bakplaat met koekjes in de oven. ‘Het duurt twintig minuten. Blijf maar even kijken, dan heb je wat te doen.’

Klaas ging op zolder de was ophangen, en Dummie en Goos keken door het ruitje van de ovendeur hoe de boter begon te smelten en de koekjes begonnen te glimmen. Langzaam zakte de piramide in elkaar.

‘**Sirsar!**’ riep Dummie. ‘Piramide ghaat in ghruzels van menten! Ik ghou tegen.’ Hij rukte de oven open, stak zijn hoofd naar binnen en greep in de piramide, die was veranderd in een brede kleverige klont. Zijn

vingers raakten de bakplaat en het verband op zijn hoofd verschroei­de. Bij zijn hand verscheen een vlammetje.

‘Pas op, je vliegt in de brand!’ gil­de Goos. ‘Pap! Pap!’

Vliegensvlug trok hij Dummie uit de oven. Klaas stook de keuken in en klapte de ovendeur dicht. Vol afschuw keek hij naar de rokende vingers. 'Vlug! In het water!'

‘Nee! Niet water!’ gilde Dummie.

‘Maar je staat in brand, man!’

‘Nou en? Water doet zeer!’

Uiteindelijk doofde Klaas de brandende vingers met een handdoek. ‘Plofzak Drollemans! Ben je gek geworden?’ mopperde hij. ‘Die oven is gloeiend heet.’

‘Komt door stomme deeg! Piramide wordt slappe ghoopje,’ zei Dummie boos.

‘Ik zei toch dat het niet kon. Die boter smelt.’

‘Wat is smelt?’

‘Dat het zacht wordt.’

‘Jij zegt juist koekje wordt ghard!’ zei Dummie verontwaardigd.

‘Daarná. Het wordt eerst zacht, en dán pas hard. Dat heb ik ook niet verzonnen, dat is nu eenmaal zo. Je moet een platte piramide maken.’

‘Piramide is niet plat.’

‘Nu wel!’ Klaas rolde met zijn ogen. ‘Ga op die stoel zitten en steek je hand uit!’

Dummie plofte op de stoel en Goos peuterde voorzichtig de zwarte reepjes verband weg. Twee vingers waren bijna helemaal zwart geworden. ‘Beweeg die eens?’ zei Goos bezorgd.

Dummie deed zijn flapje omhoog en beet keihard in zijn vingers.

‘Pas nou op. Zo bijt je ze er ook nog af,’ waarschuwde Goos.

‘Of je verliest je tanden,’ zei Klaas.

‘Ik voel niks van. En botjes is nog ghelemaal ghard. Komt dat van bakken?’

Goos kreeg een lachkriebel. ‘Laat maar. Volgens mij

doet alles het nog, pap.'

Voorzichtig rolde Goos de geblakerde vingers in schoon verband. Dummies hoofd leek er minder erg aan toe, dat liet hij maar even zitten.

Dummie liep naar het raam en keek omhoog. De regen kwam nog steeds met bakken uit de hemel. 'Sirsar! Wanneer is pijpstelen nou keertje op?' zei hij ongeduldig. 'In mijn land is nooit wolken. Is ook nooit regen zoveel, is altijd lekker zon.'

'Ja ja, in jouw land is alles beter,' zei Klaas. 'Maar helaas woon je bij ons in Polderdam. Daar heb je water uit de kraan, kun je televisiekijken en stofzuigen.'

'Is ghoegie idee! Ik gha stofzuigen. Zjoeng! Zjoeng!' Hij rende naar de kast, maar Klaas greep zijn arm.

'Hier blijven! Je vingers zijn net weer gerepareerd!'

'Ik doe niet vingers erin zuigen! Vorige keer was kleine ongelukje.'

'Een klein ongelukje? Al je botjes zaten toen in dat ding!'

'Wat moet ik dan? Is saaie boeltje met regen! Schaken is saaie boeltje. Binnen is ook saaie boeltje. Iedereen is saaie boeltje ghelemaal ghele dag! Ik wil voetballen! Met Ebbie!'

'Zullen we vragen of Ebbie komt eten?' bedacht Goos. 'Mag dat, pap?'

'Oké, als jullie maar stoppen met zeuren.'

'Ik bel wel.' Dummie rende naar de telefoon en toetste Ebbies nummer. Daar was niemand thuis.

‘Meester Krabbel dan?’ verzon Klaas.

Dummie zocht het nummer van hun meester. Bij hem werd er wel opgenomen.

‘Ghallo, ghier is Dummie in telefoon. Gheb jij zin in pizza?... Nee, kost niks... Nee, ik kom ook niet brengen... Maar wie ben jij?... Nee, ik ben niet Ria. Ik gha weer weg.’

Dummie hing op. ‘Die was niet meester Krabbel. Dat was man, die gheet Niklas. Ghij denkt ik gheet Ria.’
‘Ria?’

‘Van Pizza. Ghij zegt: breng jij pizza van Ria.’

Goos proestte het uit. ‘Hij bedoelt een pizzeria! Dan heb je een verkeerd nummer ingedrukt. Door die verbrande vingers, natuurlijk. Ik doe het wel.’ Goos pakte de telefoon en toetste opnieuw.

‘Ghallo! Ghier is Dummie in telefoon... *Sirsar!* Ben jij weer?... Nee, ik ben niet Pizza Ria. Ik ben Dummie. Waar is meester Krabbel?’ Dummie was even stil. ‘Oké. Roep maar door deur van wc. Ghij kan komen pizza eten bij Klaas, ghij weet wel... Zeg nou ghewoon!... Nee, ghij eet niet met jou, ghij eet bij ons... Is jammer, dan jij eet alleen... Waarom zielig?... Oké. Jij kan ook komen, kost tien euro. Doe jij?... Tot straks.’

Hij hing op. ‘Ghij komt allebei,’ zei hij tevreden.

Klaas keek hem stomverbaasd aan. ‘Nou breekt mijn klomp. Heb je nu een wildvreemde uitgenodigd?’

‘Is niet wilde man. Ghij gheet Niklas. Ghij zegt ghij is zielige Piet, als ghij eet alleen. Daarom ik zeg kost tien euro.’

‘Ik ben toch geen restaurant!’ protesteerde Klaas.
‘En ik ken die man helemaal niet. Misschien is hij wel

strontvervelend. Dan zit ik daar de hele avond aan vastgeplakt. Dat hij niet weggaat, bedoel ik!

‘Ghij zegt ghij is vriend van meester Krabbel,’ zei Dummie. ‘Als ghij is vervelend van stront, ik laat wel schrikken met lelijke ghoofd van mij.’

‘Nee! Natuurlijk niet!’ Klaas gromde. ‘Nou, lekker is dat weer.’

Dummie keek naar de regen. ‘Ik gheb nóg ghoenie idee. Ik gha naar A*kila*. Ik gha ghalen en zet in schuur.’

‘Pardon?’

‘Straks A*kila* is verzopen kat met pijpstelen. Ik vind ook zielige Piet.’

‘Wel nee. A*kila* is een ezel. Die hoort in de wei en daar regent het nu eenmaal wel eens. Dat vindt hij, eh... lekker fris.’

‘Niet! In mijn land...’

‘Jahaaa!’ Klaas rolde met zijn ogen en Goos schoot in de lach. ‘Waarom maken jullie toch altijd ruzie?’ vroeg hij.

‘Ik maak geen ruzie!’ zei Klaas boos. ‘Hij begint. Ik wil geen ezel in mijn schuur.’

‘Dan jij kijkt maar andere kant op,’ zei Dummie.

‘Nee. En jij kan hem toch niet halen in die regen.’

‘Ik kan in regenjas. En dan jij brengt mij met auto.’

‘En dan moet A*kila* zeker op de achterbank mee terug?’

‘Ja! Jij ghebt ook ghoenie idee!’

‘Ach jij... wacht! Wat ruik ik?’ Klaas snoof.

‘Ik ruik niks,’ zei Dummie.

‘Omdat je geen neus hebt. Plofzak Drollemans! De koekjes!’

Klaas rende naar de oven en haalde er een bakplaat vol zwarte koekjes uit.

‘Welja. Dit lijkt wel lava! Dat is verbrande brokken. Net als die vingers van jou!’

‘Wij gaan naar boven, pap.’ Proestend trok Goos Dummie naar de hal.

Op hun kamer zette Goos zijn radio aan. Dummie vergat Klaas en samen zongen ze zo hard mogelijk Engelse liedjes mee. Dat konden ze allebei niet goed en Dummie verzong steeds gekkere woorden. Toen gingen ze ook nog dansen, tot ze de slappe lach kregen.

Plotseling klonk er een knetterend geluid en een knal van een uitlaat. Geschrokken keken ze uit het raam. Een ouderwetse paarse auto met een enorme kofferbak reed hun erf op.

Meester Krabbel en een man stapten uit, sloegen het portier dicht en holden door de regen achterom. Goos en Dummie renden de trap af.

Druipend kwamen de twee mannen de keuken in.

De onbekende man schudde zijn hoofd en druppels water zwiepten alle kanten op. ‘Sjaisse. Wat een hondenweer!’ foeterde hij. ‘Goedemiddag allemaal.’

‘Dag Klaas, ha jongens,’ zei meester Krabbel. ‘Wat een regen, hè?’

‘Die is niet ghondenweer, die gheet pijpstelen van verzopen kat,’ zei Dummie. ‘Ben jij Niklas?’

De man schoot in de lach. ‘Ah, ik hoor het al. Jou had ik aan de telefoon.’ Hij gaf Dummie een knipoog.

‘Bedankt voor de uitnodiging, jongen. Tien euro voor een pizza is een koopje!’ Hij liep naar Klaas. ‘Jij moet Klaas zijn. Aangenaam. Ik ben Niklas Celsius.’

Klaas pakte de uitgestoken hand overdonderd vast. ‘Klaas Guts,’ zei hij. ‘Dat zijn Dummie en Goos.’

‘Dag meneer,’ zei Goos. Hij kon zijn ogen niet